

Els negres de certes tribus tenen cadascun un fetitxe personal; fora d'això, creuen en Déu. Si a un se li acudia de dir que el seu fetitxe és Déu mateix, d'això se'n desprendria que hauria de regnar a tot l'univers. És així com Israel va donar al seu fetitxe nacional —no representat per cap imatge, però això tant se val— el nom de Déu.

Aquest és el sentit de la prohibició de les imatges per Moisès, perquè Israel continués creient que el seu petit ídol nacional era Déu mateix, creador de l'univers. No s'ho haurien pas cregut, si el petit ídol hagués estat una estàtua. Moisès va voler això per la grandesa temporal d'Israel.

Crist, al contrari, fa de Déu el seu únic ídol. Això pot semblar si fa no fa el mateix d'abans, però són dos moviments contraris, del propi ídol fer-ne Déu o de Déu fer-ne el propi ídol. Igual com del propi desig fer-ne la llei o de la llei fer-ne el propi desig són dues maneres contràries de concebre la reialesa.

Els àrabs, aspirant també a la dominació temporal en nom de la religió, van conservar la prohibició de les imatges.

Les imatges són una garantia contra una certa espècie d'idolatria. No ens podem pas posar davant un tros de fusta esculpit i dir-li "Tu has fet el cel i la terra". Contràriament, els hebreus, exaltats per la presència de la seva ànima col·lectiva, podien pla bé adreçar-l'hi, aquest discurs, ja que, no essent cap objecte material, no era pas evident que fos una criatura.

Roma va voler suprimir tot pensament de Déu i no permetre als homes d'adorar més que el poder de l'estat. Però els homes, Déu, no el poden pas oblidar del tot.

Els hebreus van anomenar Déu la pròpia ànima col·lectiva fent veure i persuadint-se que havia creat i governava cel i terra. No era pas sempre fàcil de creure... Sembla, tanmateix, que això hauria d'haver-los donat més força. Als altres pobles, només els en podien persuadir després d'haver-los conquerits.

Els pobles estrangers no es volien fer amb ells si no era obligant-los a practicar la idolatria, car aquesta pretensió de tenir Déu per fetitxe nacional i tenir-ne l'exclusivitat implicava objectius imperialistes terribles.

Això, en un poble encara feble, molt poc militar, que havia estat fet a miques per l'esclavatge, no podia pas reeixir. Als musulmans els va sortir molt més bé.

Aquesta pretensió, estèril per als hebreus, hauria servit excel·lentment als romans un cop l'Imperi establert. Els romans van voler adoptar la religió jueva. Només que, una religió nacional, no pot pas passar d'un poble a un altre com si fos un vestit. És per això que els romans van quedar-se amb la forma no nacional de la religió jueva, la forma cristiana. La religió jueva, amb l'addenda de la transferència del privilegi d'Israel als gentils batejats, heus ací allò que convenia perfectament com a religió de l'Imperi romà. L'Antic Testament, més els passatges de Sant Pau sobre la transferència de l'Aliança, i "aneu a ensenyar les nacions".

Heus ací per què van conservar l'Antic Testament.

Desgraciadament per a Roma, s'hi van posar un xic tard. Sota Constantí ja s'ensorrava. Els prejudicis, el conservadorisme, van retardar l'operació fins a un moment en què ja no podia salvar l'Imperi.

La "Ciutat de Déu" de sant Agustí marca una nova transferència. L'Imperi havia succeït a Israel, l'Església succeeix a l'Imperi.

Si tothom qui mor fora de l'Església es condemna, el poder de l'Església pot ser molt més totalitari que el de l'Imperi.

Però l'Església no hi va reeixir, perquè no va gosar assumir obertament i directa la reialesa temporal. Donat l'Evangelí, difícilment podia fer-ho. ¿És aquest el sentit de "i les portes de l'infern no prevaldran contra ella"? És molt possible.

Els jueus van ser perseguits perquè, un cop annexat el seu privilegi per l'Església, eren massa molestos, ells que pretenien d'haver-lo tingut sempre.

La religió, en el verdader sentit del mot, no hi tenia res a veure, en tot això. D'una part i de l'altra, l'obstinació tenia mòbils purament temporals.

Hitler persegueix els jueus per la mateixa raó. Prou voldria plagiar-los, batejar l'ànima col·lectiva alemanya amb el nom de Wotan, i dir que Wotan ha creat el cel i la terra.

És ben veritat que Jahvè, el Déu dels exèrcits, sota la disfressa cristiana ha conquerit per les armes tot el globus terrestre. Ara Wotan prova de suplantar Jahvè. L'Evangelí, almenys, no li fa cap nosa.

Seria el moment d'aclarir la diferència entre l'ànima col·lectiva i Déu.

Déu, aquí baix, és un dissolvent. L'amistat amb Ell no dona cap poder, però mentre és present en la seva veritat en els pensaments dels homes cap poder terrestre no ateny l'estabilitat.

La vel·leïtat d'August (¿fou ell, realment?) de transportar els misteris d'Eleusis a Roma mostra que el problema espiritual era un problema, a l'Imperi romà.

Cap victòria del mal no pot fer que el mal deixi de ser mal. Cap.

En canvi, una desfeta total del bé pot fer que el bé deixi de ser bé.

Però, mentre el mal sigui considerat com a tal, el bé no és pas totalment vençut.

Un lladre crucificat es gira cap a Crist, també crucificat. N'hi ha prou; el bé no és pas totalment vençut.

Un gra de magrana de bé és prou.

Caldria purgar el cristianisme de l'heretatge d'Israel.

A causa de la perfecta puresa espiritual del cristianisme, massa perfecta per als homes, hi havia en els cristians una fam de temporal. Aquesta fam va ser saciada primerament per l'espera de la Parusia imminent.

Després, havent-se esgotat aquesta espera, per l'Imperi. Després, havent estat Roma saquejada, per l'Església.

En els protestants, que ja no tenen l'Església, la religió ha esdevingut en gran mesura nacional. D'ací la revifada en importància de l'Antic Testament.

Notes del traductor:

(1)

→Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb tot de pensaments, esbossos d'obres, notes de lectura, citacions, bibliografies. Després, fins a la seva mort al sanatori d'Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

→**Quaderns d'Amèrica** és el resultat d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits dels set quaderns, ordenats, aquests quaderns, segons la numeració que duïen inscrita. No hi ha cap seguretat que aquesta numeració sigui en ordre cronològic d'escriptura, ni que hi siguin els escrits de cada quadern.

→**Notes escrites a Londres** és el resultat també d'ajuntar, l'un rere l'altre, separats per un espai en blanc, els escrits del carnet.

→El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d'un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d'aquelles dues pàgines.

→El títol del llibre, **El coneixement sobrenatural**, és de l'editor, inspirat—diu—per la freqüència amb què aquesta expressió apareix en els pensaments de l'autora.

(2)

→Aquest escrit és un dels que conformen els **Quaderns d'Amèrica**.